

[Bernhard Baunsgaard]

tillader, at 300.000 går uden arbejde og dermed i meget høj grad mister deres livsindhold, og tillader, at så mange af vore unge ikke engang får lov til at lære noget, der kan give dem en tilværelse, som giver dem mening? Vores eneste chance for at komme væk fra dette er, at vi lærer at se på en ny måde på tingene. Og hvad er så det, der kan hjælpe os til at finde nye holdninger? Er det ikke kulturen?

Derfor synes jeg, der er god grund til, at man ofrer penge på kultur, prøver, om vi dog ikke kan nå til en bedre samfundsholdning, til at indrette vort samfund på en bedre måde, så det bliver et rarere sted at være for os alle sammen. Jeg vil gerne understrege, at den anvisning, vi hidtil har fulgt, bare at bruge penge og bagefter se, hvor vi kan få dem fra, er ingen løsning. Verden over bliver denne løsning kasseret som ubrugelig. Den har som regel medført stor skade for de lande, hvor man pludselig giver sig til at bruge den. Der er vel ingen, der for alvor vil hævde, at lige netop at føre den modsatte politik skulle være det rigtige.

Vi er nødt til at prøve at tænke nyt, skaffe os nye holdninger. Det er derfor, penge ikke kan bruges bedre end netop til kulturen. Det er derfor, jeg håber på et flertal. Jeg appellerer stærkt til socialdemokratiet om, at man opgiver de planer, man havde, og er med til at tvinge regeringen til at bruge flere penge på kulturområdet bare i de nærmeste år.

Wilhelm (VS):

Den forespørgsel, SF her har stillet, lægger ikke op til debat om kulturpolitikken i bred almindelighed, men meget konkret om nedskæringerne. Jeg tror såmænd ikke engang, vi er i stand til at omtale nedskæringerne detaljeret med de tidsrammer, der er her. Det har vi jo gjort løbende i kulturudvalget, både de skete nedskæringer og de bebudede. Formålet med forespørgslen mener jeg også er klart nok: at få manifesteret, at der i folketinget er et flertal mod en fortsættelse af disse nedskæringer. Det er det, der kommer til udtryk i den dagsorden, der er foreslået på vegne af de 4 partier.

Selv om man skulle ønske en almindelig kulturpolitisk debat, så mener jeg i øvrigt, at det er praktisk umuligt. Det er som bekendt en fuldstændig håbløs tid i folketinget, hvor

det hele koger og kokser. For vores eget vedkommende kan jeg i hvert fald sige, at det ikke skyldes mangel på interesse, når jeg sandsynligvis ikke kan være til stede, hverken når ordføreren for forespørgerne får ordet igen, eller når ministeren svarer. Det er simpelt hen, fordi der jo foregår masser af ting og sager. I retsudvalget har vi f.eks. udvisningssagerne og isolationsvaretægtsfængslingerne og andre ting om lidt. Jeg synes også, det har præget debatten her i dag, at alle ordførere har problemer med at få tid til at forberede tingene ordentligt.

Jeg skal derfor på VS' vegne kun deltage meget kort og sige, at VS er imod de bebudede besparelser. Vi så tværtimod meget gerne større bevillinger til kulturområdet som helhed. De allerede gennemførte nedskæringer har ramt meget, meget hårdt inden for kulturområdet. Der er sket store ødelæggelser på arkitektskole, teaterskole, biblioteksskole, egnsteaterområdet osv. Man kunne blive ved; der er slet ikke mulighed for at gå i detaljer med dette.

Selvfølgelig ville der kunne spares uden større skade også på kulturområdet, efter vores mening i hvert fald. Selvfølgelig ville man med en betydelig grad af omprioritering kunne spare. Men vi er ikke tilhængere af det; vi havde hellere set, at man, hvis det var vilje til omprioritering, beholdt beløbene og anvendte dem anderledes. Vi mener nu nok, at der kunne skæres nogle steder, uden at det fik så katastrofale følger, som det hidtil har haft og fremover vil få, hvis man fortsætter denne politik.

Hvad viser erfaringerne? De viser for det første, at besparelserne på kulturområdet går ud over lige præcis de ting, som skulle sikre alsidigheden. Det eksperimenterende og det debatskabende, det, som er en lille smule kontroversielt og derfor banebrydende, det, som er aktiviserende, det, som indeholder kulturel selvvirksomhed i værksteder, i aktivitetshuse osv., osv., det er hver gang fortrinsvis dér, man skærer ned. I betragtning af, at det er en meget lille del af det i forvejen meget lille kulturelle budget, der går til disse mere interessante områder, får forkærlighed for at spare på disse områder meget let temmelig katastrofale følger.

For det andet viser erfaringerne, at de statslige besparelser, man gennemfører på dette område, er tilbøjelige til at blive man-